

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 545/2016-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. augusta 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED]

[REDACTED], všetkých zastúpených advokátom JUDr. Petrom Škerlíkom, CSc., J. Ťatliaka 2051/8, Dolný Kubín, ktorou namietajú porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 6 Sp 5/2010-125 z 19. marca 2014 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžr 81/2014 z 29. júla 2015, a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]

[REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED]

[REDACTED], o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. novembra 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Sp 5/2010 z 19. marca 2014 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 10 Sžr 81/2014 z 29. júla 2015.

2. Ako zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu a jej príloh vyplýva, sťažovateľom bol 28. septembra 2015 doručený rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžr 81/2014 z 29. júla 2015, ktorým potvrdil rozsudok krajského súdu č. k. 6 Sp 5/2010-125 z 19. marca 2014 v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Okresného úradu Bratislava, pozemkového a lesného odboru (pôvodne Obvodného pozemkového úradu v Bratislave; ďalej len „pozemkový úrad“) č. 40/09/595/2010/D, Zn.: 893/92 zo 16. februára 2010. Týmto rozhodnutím pozemkový úrad rozhodol, že sťažovatelia nespĺňajú podmienky ustanovené § 6 ods. 1 písm. m) zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o úprave vlastníckych vzťahov“) a nepriznáva sa im vlastnícke právo k časti pozemku ani nárok na náhradu pozemku v kat. úz. [REDAKOVANÉ] zapísaného na [REDAKOVANÉ] – záhrada o výmere 413 m², t. j. v časti parcely vyvlastnenej pre výstavbu konzulárnych objektov.

3. Krajský súd svojím rozsudkom rozhodnutie pozemkového úradu potvrdil, považujúc za preukázané, že sťažovatelia si uplatnili nárok na vydanie označeného pozemku o celkovej výmere 791 m², ktorý bol ich právnym predchodcom vyvlastnený za náhradu pre účel výstavby konzulárnych objektov. Z jeho rozsudku vyplýva, že pozemkový úrad v konaní na základe žiadosti ešte pôvodných vlastníkov oddelil časť pozemku o výmere 378 m² (na geometrickom pláne ako [REDACTED]), o ktorom rozhodol rozhodnutím č. 893/92/PÚ-Tr z 12. apríla 1994 a po jeho zrušení rozsudkom bývalého Mestského súdu v Bratislave (ďalej len „mestský súd“) č. k. 18 S 68/94-7 z 19. októbra 1994, rozhodnutím č. 893/92-PÚ-Tr-1 z 28. februára 1995 tak, že skonštatoval, že pôvodní vlastníci nespĺňajú podmienky § 6 ods. 1 písm. m) zákona o úprave vlastníckych vzťahov, ktoré bolo rozsudkom mestského súdu č. k. 18S 40/95-8 z 12. októbra 1995 potvrdené.

4. Následne sa krajský súd zaoberal námietkami sťažovateľov, že vyvlastnený pozemok nikdy neslúžil účelu, na ktorý bol vyvlastnený, keďže až do roku 1995 (t. j. v rokoch 1984 – 1994) boli budovy postavené na dotknutom pozemku, využívané [REDACTED]; že v konaní o umiestnení stavby došlo k takým procesným pochybeniam, že toto rozhodnutie nikdy nenadobudlo právoplatnosť; že správne rozhodnutie je nepreskúmateľné z dôvodu nedostatočnej identifikácie pozemku. Všetky vyhodnotil ako nedôvodné, a *«pretože skúmanie právoplatnosti územného rozhodnutia týkajúceho sa umiestnenia stavby konzulárneho objektu nebolo predmetom tohto konania a ani predmetom napadnutého rozhodnutia (pričom preskúmanie tohto územného rozhodnutia je navyiac vylúčené), pretože identifikácia pozemku, ktorý je predmetom napadnutého rozhodnutia je dostatočne jasná a zrozumiteľná a teda nespôsobuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia a konečne pretože vyvlastnený pozemok slúžil účelu vyvlastnenia, teda výstavbe „Konzulárneho objektu“, súd napadnuté rozhodnutie odporcu potvrdil»*.

5. Na odvolanie sťažovateľov najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 10 Sžr/8/2014 z 29. júla 2015 rozsudok krajského súdu potvrdil, pretože *„po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu s prihliadnutím na ustanovenie*

§ 219 ods. 2 v spoj. s § 2501 ods. 2 a § 246c ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Platí to o to viac, že dôvody odvolania sú totožné s námietkami vznesenými navrhovateľmi v rámci celého správneho konania a prezentovanými aj v opravnom prostriedku a správny orgán, aj krajský súd sa s nimi riadne vysporiadali.“.

6. Sťažovatelia sú toho názoru, že týmito rozsudkami bolo porušené ich základné právo na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a právo na spravodlivý súdny proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru).

7. Vo vzťahu k rozsudku krajského súdu poukázali na to, že tento sa dopustil v zásade totožných pochybení ako pozemkový úrad, keď:

1/ *«vôbec neskúmal či Pozemok bol vyvlastnený, resp. či vyvlastňovacie rozhodnutie vydané odborom výst. a územného plánovania bývalého ObNV Bratislava I. č. výst.: 4250/1977-Rep.z 28.07.1977 nadobudlo niekedy právoplatnosť, ale napriek našim námietkam ho KS považoval za právoplatné a rovnako KS neskúmal ani právoplatnosť územného rozhodnutia (podľa KS - vid' str. 8 Rozsudku KS „aktuálne neexistuje žiadna možnosť toto právoplatné územné rozhodnutie napadnúť a preskúmať“)»*,

2/ *«nesprávne interpretoval aj ust. § 6 ods. 1 písm. m) zákona 229/1991 Zb. tým, že hoci Pozemok začal slúžiť účelu na ktorý bol vyvlastnený čiastočne až od roku 1995 (vyvlastnený bol (?) v r. 1977 a žiadosť o vydanie bola podaná v roku 1991) KS tým, že vraj bol vyprojektovaný, či postavený „Konzulárny objekt“, čo považujeme za neprípustné extenzívny výklad predmetného ustanovenia.»*

8. Následne sťažovatelia poukázali na to, že v konaní pred najvyšším súdom bolo porušené ich „právo na súdnu ochranu a spravodlivý proces tým, že nedošlo k zopakovaniu a doplneniu dokazovania, ale naopak k nekritickému a nepreskúmateľnému potvrdeniu rozhodnutia bez vysporiadania sa so závažnými odvolacími dôvodmi a našou

argumentáciou, to všetko bez nariadenia pojednávania, ktorého potreba bola okrem opätovného dokazovania daná navyše aj verejným záujmom na prerokovaní veci na pojednávaní“. Podľa ich názoru najvyšší súd najmä:

1/ „sa nesprávne a nekriticky stotožnil so zisteniami KS bez vvsporiadania sa s argumentmi nás navrhovateľov, v odvolaní proti Rozsudku KS“,

2/ „nezopakoval a nedoplnil dokazovanie, i keď to bolo zjavne potrebné a“

3/ „nezohľadnil verejný záujem a s tým súvisiacu potrebu vytýčiť pojednávanie.“

9. Obom všeobecným súdom sťažovatelia vytkli, že sa riadne nevysporiadali s ich námietkami a právnymi argumentmi, v ktorých poukazovali na väčšinovú prax súdov a ustálenú judikatúru, a svoj názor odôvodnili nepresvedčivo a nedostatočne, čo osebe predstavuje porušenie práva na spravodlivý súdny proces. Súčasne sa oba súdy mali dopustiť nesprávnej aplikácie právnych noriem a vec nesprávne právne posúdiť, v dôsledku čoho sú ich rozhodnutia nezákonné.

10. S ohľadom na uvedené sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd ich sťažnosť po predbežnom prerokovaní prijal na ďalšie konanie a následne vydal tento nález:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28. 07. 2015 sp. zn. 10 Sžr/81/2014-151 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 19.03.2014 sp. zn. 6 Sp/5/2010 porušené boli.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28. 07. 2015 sp. zn. 10Sžr/81/2014-151 a rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 19.03.2014 sp. zn. 6 Sp/5/2010 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

3. Kancelárii Ústavného súdu Slovenskej republiky ukladá zaplatiť trovy právneho zastúpenia sťažovateľov v sume 355,73 € (slovom tristopäťdesiatpäť eur a sedemdesiattri centov) na účet advokáta JUDr. Petra Škerlíka do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Najvyšší súd SR a Krajský súd v Bratislave je povinní uhradiť štátu spoločne a nerozdielne trovy právneho zastúpenia v sume 355,76 € (slovom tristopäťdesiatpäť eur a sedemdesiattri centov) na účet Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

13. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho prejednávania.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

16. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

17. Ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že zásadne nemá oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (napr. II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00). Inými slovami, úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (m. m. I. ÚS 13/01, I. ÚS 17/01). Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody.

18. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 115/02, I. ÚS 139/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

19. Ústavný súd sťažnosť sťažovateľov podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde predbežne prerokoval, preskúmal, či obsahuje všeobecné a osobitné náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde (§ 20 a § 50) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

20. Podstatou námietok sťažovateľov sú vady odôvodnenia rozsudkov krajského súdu a najvyššieho súdu, keď sa tieto nenáležite vysporiadali s ich námietkami vo vzťahu k rozhodnutiu pozemkového úradu, pričom oba sudy sa dopustili nesprávneho právneho posúdenia veci, keď nesprávne interpretovali najmä § 6 ods. 1 písm. m) zákona o úprave vlastníckeho práva, v zmysle ktorého sa oprávneným osobám vydajú nehnuteľnosti, ktoré prešli na štát alebo na inú právnickú osobu v dôsledku vyvlastnenia za náhradu, pokiaľ nehnuteľnosť existuje a nikdy neslúžila účelu, na ktorý bola vyvlastnená. Na rozdiel od pozemkového úradu a všeobecných súdov zastávali názor, že „nikdy“ v citovanom zákonom ustanovení sa vzťahuje na dobu od vyvlastnenia dotknutých pozemkov až do podania žiadosti podľa zákona o úprave vlastníckeho práva, t. j. v ich veci by šlo o obdobie, kedy „konzulárne budovy“ boli v užívaní [REDACTED]. Navyše, vo vzťahu k postupu najvyššieho súdu sťažovateľa namietli pochybenie v procesnom postupe, keď nenariadením pojednávania a nedoplnením dokazovania im mal najvyšší súd odňať možnosť konať pred súdom.

II. 1 K dôvodom odmietnutia sťažnosti vo vzťahu k tvrdenému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu

21. Z čl. 124 a čl. 142 ústavy a vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné sudy a ústavný súd.

22. V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, podľa ktorého môže ústavný súd konať o namietanom porušení práv sťažovateľov a vecne sa zaoberať predloženými sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovatelia nemôžu domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom, pričom právomoc všeobecných súdov je podľa čl. 127 ods. 1

ústavy založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

23. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06). Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

24. Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

25. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu mohli sťažovatelia podať riadny opravný prostriedok – odvolanie, ktorý aj využili. Vzhľadom na to, že na preskúmanie rozsudku krajského súdu bol v prvom rade povolaný najvyšší súd ako súd odvolací v konaní v správnom súdnictve (§ 250ja ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016, ďalej aj „OSP“), ktorého právomoc predchádza právomoci ústavného súdu bezprostredne preskúmavať rozhodnutie súdu prvého stupňa v tejto veci, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (podobne IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 290/06, III. ÚS 288/07, III. ÚS 208/08, III. ÚS 72/09 a iné).

26. V tejto časti preto ústavný súd sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu nedostatku právomoci.

II. 2 K dôvodom odmietnutia sťažnosti vo vzťahu k tvrdenému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu

27. Najvyšší súd preskúmal zákonnosť rozhodnutia a postupu krajského súdu, pričom s prihliadnutím na § 219 ods. 2 v spojení s § 250l ods. 2 a § 246c ods. 1 OSP „*nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku*“.

28. Vzhľadom na skutočnosť, že najvyšší súd v napadnutom rozsudku poukazuje na právne názory a závery obsiahnuté v rozsudku krajského súdu, ústavný súd sa nimi zaoberal v rozsahu potrebnom pre posúdenie ústavnej konformnosti postupu najvyššieho súdu vo vzťahu ku kľúčovým tvrdeniam sťažovateľov.

29. Krajský súd k námietke väd rozhodnutia o umiestnení stavby na vyvlastnenom pozemku, že toto rozhodnutie nikdy nebolo právoplatné, uviedol, že touto sa nemohol zaoberať, pretože jednak toto rozhodnutie nie je predmetom aktuálneho prieskumu zákonnosti a jednak aktuálne ani neexistuje možnosť toto územné rozhodnutie napadnúť a preskúmať.

30. Pokiaľ sťažovatelia argumentovali nezákonnosť správneho rozhodnutia nedostatočnou špecifikáciou pozemku, ktorý bol predmetom konania, krajský súd uzavrel, že „*je nespornou skutočnosť, že odporca rozhodoval o časti vyvlastneného pozemku (pôvodne parc. [REDAKČIA] o výmere 1610 m² z ktorého bolo vyvlastnených 791 m²] vo výmere 413 m². O tejto časti rozhodol z dôvodu, že o druhej časti vyvlastneného pozemku (o výmere 378 m²) rozhodol právoplatným rozhodnutím č. 893/92-PÚ-Tr-1 z 28.2.1995. Na túto*

skutočnosť odporca dostatočným, jasným a logickým spôsobom poukázal v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Ak teda odporca právoplatne rozhodol o časti 378 m² vyvlastneného pozemku, ktorá časť bola navyiac v jeho predchádzajúcich rozhodnutiach dostatočne identifikovaná a to aj na základe vyhotoveného geometrického plánu.“.

31. Vo vzťahu k námietke nesprávneho právneho posúdenia veci a nesprávnej aplikácie § 6 ods. 1 písm. m) zákona o úprave vlastníckych vzťahov uviedol, že *«skutočnosť, že postavený konzulárny objekt nebol od ukončenia jeho výstavby a prevzatia do užívania (1982) využívaný pre účely diplomatickej misie cudzie štátu, ale dočasne bol prenajatý [REDAKOVANÉ] do roku 1995, odkedy slúži ako [REDAKOVANÉ] na Slovensku, nie je podľa názoru súdu podstatnou. Podstatným je fakt, že na predmetnom pozemku bol skutočne „Konzulárny objekt“ postavený. Teda vyvlastnený pozemok preukázateľne slúžil a slúži účelu, na ktorý bol vyvlastnený a preto je zjavné, že predpoklad vydania predmetného pozemku s poukazom na ust. § 6 ods. 1 písm. m) zákona o úprave vlastníckych vzťahov nebol v danom prípade splnený.».*

32. Ústavný súd je toho názoru, že najvyšší súd postupoval v súlade s v tom čase platným a účinným procesným predpisom (Občianskym súdnym poriadkom) v jeho ústavokonformnej aplikácii, ako aj v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (rozhodnutia Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, bod 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998), keď skonštatoval, že krajský súd reagoval na všetky podstatné námietky sťažovateľov a skutkovo a právne správne vyhodnotil ich námietky týkajúce sa využitia vyvlastneného pozemku pre posúdenie naplnenia predpokladu podľa § 6 ods. 1 písm. m) zákona o úprave vlastníckych práv, ako aj námietku nepreskúmateľnosti rozhodnutia pozemkového úradu z dôvodu nedostatočnej identifikácie dotknutého pozemku.

33. Pokiaľ sťažovatelia namietali procesné pochybenie najvyššieho súdu vo vzťahu k nedoplneniu dokazovania a nenariadenia pojednávania jednak na ten účel, jednak z dôvodu, že si to vyžadoval verejný záujem, ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že súdy

v správnom súdnictve nie sú tzv. súdmi skutkovými. Ich úlohou nie je od počiatku zisťovať skutkový stav vo veci prejednáwanej pred správnym orgánom. Predmet ich konania totiž nie je totožný s predmetom konania pred správnym orgánom, ale je ním žalobou alebo opravným prostriedkom napadnuté správne rozhodnutie a postup správneho orgánu (§ 244 ods. 1 a 2 OSP). Preto sa dokazovanie v správnom súdnictve obmedzuje len na rozsah potrebný pre posúdenie zákonnosti napadnutého rozhodnutia, t. j. najmä na posúdenie, či správny orgán riadne zistil skutkový stav, či zaistil realizáciu procesných práv účastníkov, a napokon či na zistený skutkový stav správne aplikoval adekvátne právne normy (§ 250i OSP). Ako z rozsudku najvyššieho súdu vyplýva, tento okrem iného poukázal na dokazovanie a zisťovanie vykonané krajským súdom, v ktorom si tento verifikoval závery pozemkového úradu napadnuté námietkami sťažovateľov.

34. Podľa § 250ja ods. 2 OSP odvolací súd rozhodne o odvolaní spravidla bez pojednávania, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom. Predmetom konania pred všeobecnými súdmi bolo rozhodnutie pozemkového úradu v reštitučnej veci vymedzeného okruhu účastníkov konania, ktorého výsledok nemal a nemohol mať vplyv na tretie osoby. Nemožno preto súhlasiť s tvrdením sťažovateľov, že ich konanie sa týkalo veci verejného záujmu a z tohto titulu bol daný dôvod na nariadenie pojednávania.

35. Najvyšší súd teda nemal povinnosť vo veci nariadiť pojednávanie.

36. Rozhodnutie a postup najvyššieho súdu podľa názoru ústavného súdu nevzbudzujú pochybnosť o tom, že by všeobecné súdy v konaní sťažovateľov postupovali v rozpore s ich ústavou a zákonom ustanovenými povinnosťami. Naopak, na základe predbežného pojednania sťažnosti sťažovateľov ústavný súd dospel k záveru, že konanie pred všeobecnými súdmi v ich veci je postavené na riadnom vecnom posúdení a správnej a ústavnokonformnej aplikácii príslušných právnych noriem nevzbudzujúcich pochybnosť o rešpektovaní základných práv sťažovateľov garantovaných ústavou a dohovorom.

37. V tejto časti preto ústavný súd sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

38. Podľa názoru ústavného súdu namietané rozhodnutia nielenže nesignalizujú nijakú možnosť vyslovenia porušenia už citovaných článkov ústavy, pretože chýba, resp. z argumentácie sťažovateľov nevyplýva, príčinná súvislosť medzi označenými článkami ústavy a napadnutými rozhodnutiami, ale tiež v časti, v ktorej sťažnosť napáda rozsudok krajského súdu, chýba právomoc ústavného súdu na jej prerokovanie.

39. Ústavný súd preto sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

40. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľov nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. augusta 2016